

Ey Aşk Çek Elini Benden

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 29 Eylül 2014

Sıradan iklimlerin ölü yüzleri,
Yüzlerce bağınaz ve sırnaşık duygunun
Sanrılarla çevrili sessizliği.
Pür neşe, koruk düşler
Nezinde barınan kör tuzak
O sessizlik ki;
Ölümü çağrıştırır.

Savrulun ey insan denen canlı
Kolaysa yıkın onca arsız sanrıyı.
Yeter tek bir kıvılcım
Yeter tek bir bakışı
Yanıp, yok olmaya yüz tutmuş
O bitimsiz duyguların.

Gerin çarmıha aşkı
Gerin ki arşa ersin başı
Ey aşk çek elini benden
Cennetimi cehenneme çeviren.
Çoğuldan tekile varmış
Kıdemli sancılar
Sürgün düştüğüm o adam
Varla yok arası
Ne zaman elimi uzatsam
Asla dokunamam.

Serçe parmağıma konmuş
Bir damla yaş
Nicedir tuttuğum yas.
Korkular dipsiz
Sevdalar öksüz
Âşıklar değil midir korkusuz...

Tılsımı o büyülü bakışın
Nicedir sığındığım

Can yoldaşım.
Yine de yalnızım ve terk edilmiş
Gönül ki çoktan hicap etmiş.

Sımsıcak bir temmuzun ilk yarısı
Eşkıya sevdaların
Emsalsiz telaşı.
Sür git dünya denen düzenek
Düşleri gömdüm en dibe
Ellerimle tek tek.

Tezahürü olabildiğince yılgın
Haşmeti sürerken
O emsalsiz sırrın.
Bir ben çoktan geçmiş kendinden
Kuş uçmaz kervan geçmez
Sadece sen geçtin o gönülden.